

ČLANEK za objavo v REŠETU

Spoštovane meščanke in meščani RIBNICE.

V imenu vseh varovancev naj vam izrečem iskreno zahvalo, da ste nas na jesen našega življenja sprejeli medse. V preteklih izdajah »REŠETA« smo zaznali nekakšna nesoglasja z ene in druge strani, OBCINE, ZDRAVSTVA IN UPRAVE DOMA. V našem in skupnem interesu je, da se stvari uredijo brez medsebojne napetosti očitkov, nevzdržnosti.

Prav je, da se tudi vi na kratko seznanite o našem življenju tu pri vas. To je sedaj naš drugi dom kakor mačeha otroku, ki mu je umrla mati. Zaradi lažje presoje naj vam povem, da je v domu okoli 150 varovank in varovancev. Vsak od nas je prišel s svojo boleznijo, svojo miselnostjo, navadami, znanjem, ponašanjem, prehranjevalnimi navadami, željami. S seboj smo prinesli seznam zdravil, ki so na voljo tudi tukaj in jih varovanci dobimo ob določenem času, za kar poskrbijo bolniške sestre.

Sobe so čiste, svetle, s straniščem, kopalnico. Sobe stanovalci delno uredijo in prilagodijo svojim potrebam, namestitvev računalnikov, telefonov, TV sprejemnikov, slik. Seveda ne vsi. Snažilke poskrbijo za čistočo v domu in ta je. Tudi osebna čistoča je na visoki ravni, nobenih nevšečnosti ni z pranjem perila. Med nami so velike razlike. Eni lahko hodimo, drugi so na invalidskih vozičkih in se lahko sami pomikajo, nekateri pa še tega ne zmorejo. Mnoge morajo hraniti, vezani so na posteljo, so povsem odvisni od pomoči domskih uslužbencev. Večina varovancev na vozičku potrebuje pomoč pri kopianju, odhodu k počitku, pri jutranjem vstajanju, pri nočnih potrebah in še mnogo kaj. Na razpolago je knjižnica, ob ponedeljkih ob desetih je v domski kapelici MAŠA. Vsak dan je dobre pol ure telovadbe za razgibavanje naših otrdelih udov pod strokovnim vodstvom, prisotna je tudi delovna terapija. Naše domovanje nam popestrijo nastopi šolarjev Ribnice in okolice, vrtcev, pevskih zborov tudi iz Ljubljane. Veseli smo bili nastopa Dalmatinske klape, in Jožice Kališnik, tudi razne igrice, katere so nas popeljale daleč nazaj v naše poletje, v našo mladost, marsikomu pa so po licih tekle solze za včeraj in za jutri. Povabljeni smo tudi na izlete, ARBORETUM VOLČJI POTOK, VELIKE LAŠČE, NOVA ŠTIFTA, KOČEVJE, na srečanje oskrbovancev domov Dolenjske, Ugar na tekmovanje s konji. Če vprašate kaj pa piknik vam moramo odgovoriti z DA,, tudi piknik je dvakrat, trikrat na leto ob spremljavi harmonike. Dom ima PEVSKI ZBOR katerega sestavljajo varovanci doma, le vodja zbora ni iz naših vrst. Vsak teden imajo pevske vaje. Lahko si privoščimo kavico in nealkoholne pijače.

Pri mnogih oskrbovankah in oskrbovancih je močno prisotna **pozabljivost (DEMENCA)**. Ne morejo in ne smejo odhajati iz doma, kajti ne znajo se vrniti. Tu so prisotne tudi lažje oblike, mislim na osebe, ki čez nekaj časa že pozabijo, kaj smo govorili in se ne spominjajo od kod so, koliko so stari in podobno. Naj mi bo dovoljena prošnja, če srečate kateregakoli takega našega oskrbovanca, vas prosimo, da oprostite zaradi morebitnih nevšečnosti, neprijetnosti, prijateljsko mu pokažite pot do DSO v katerem prebiva. Lahko vas bodo kaj prosili, pripovedovali kako slaba je hrana v domu. Temu zagotovo ne smete verjeti. Če bi vsak posameznik pisal jedilni list bi jih bilo prav gotovo preko 100. Meni ne juhe, jaz ne jem paradižnika, palačinke so nespodobna večerja, riž je premalo kuhan, ribe smrdijo, enolončnice naj je kuhar i.t.d. **Ne, ni res**, res je to, da je hrana dobra, če pa komu občasno ne gre po grlu lahko tudi prosi za zamenjavo. Medsebojno se sprašujemo, kakšen je bil jedilnik nezadovoljnežev, ko so bili še doma. Strežno osebe v jedilnici je do nas prijazno, vljudno, ustrežljivo, kar pa ne velja za vse oskrbovance v odnosu do strežnic. Njih pravilo je, molk je zlato in žaljivke pogoltnejo. Ni prav, da se z naše strani jedilnica spremeni v nerazumljivo preglasno govorilnico, ni prav, da se ne upošteva napis na kuhinjskih vratih, da vstop ni dovoljen. Tudi sami povzročamo kar nekaj težav. Prirejenih je kar nekaj skupin oskrbovancev, ki se tedensko sestanemo za poldrugo uro. Pogovor obuja spomine tudi s primerjavo NEKDAJ IN DANES. Komandir policijske postaje RIBNICA nas je seznanil s problemi in obnašanju nas starejših na cestiščih, učiteljice šol so nam predstavile dejavnosti učencev, današnji način šolanja. Predavanja o čebelicah nam je podal čebelar, strokovnjaki o zdravstvu, uporabi medicinskih pripomočkov in še mnoga druga. Vsak konec meseca pa v DSO poskrbijo, da se zberejo vsi, ki praznujejo v minulem mesecu ROJSTNI DAN jih obdarijo s cvetjem, kavico, torto in sokom. Tako nas spomnijo, da le nismo pozabljeni. Posebnost je tudi medsebojna pomoč varovancev. Pomagamo eden drugemu po svojih močeh, posebno ljudem na vozičkih. Peljemo jih v mestno jedro, v

banko, trgovino, po stranskih ulicah na ogled lepo urejenih vrtov, polnih cvetja in zelenja, po Grajski poti, na ogled rib v reki Bistrici, in drugih Ribniških zanimivosti. Razumljivo je, da pri toliko ljudeh pride do malih nevšečnosti z obeh strani, vendar so povsem zanemarljive. Namenoma pa so izpuščena vsa imena. Vsi skrbijo za naše počutje. Od snažilke, kuhinje, strežno osebje, sestre, ambulante, pa vse tja do uprave DSO. Hvala vsem za vse.

Presenečeni smo, ko se lahko pogovarjamo s prebivalci, ki nas sprejemajo zelo spoštljivo, prav tako smo prijetno presenečeni nad šolsko mladino, ki ima svoj dober dan na vsakem koraku, ob vsakem srečanju. Iskrena hvala vam mladi z željo, da vam nebi bilo treba starost preživljati izven toplega domačega doma.

HVALA VSEM ZA VSE.

Varovanec DSO Ribnica
Jekler Matevž

URBAN

Da prišel sem k tebi vasovat ?
O ne Urban, prišel sem stanovat.
Pri tebi zadnje dni bom štel,
predno se poslovil bom, odšel.

V večeru tja domov se vrnem,
veš Urban, tja pod jablano rdečo,
tam stojim in kakor koli se obrnem,
se vrnem v mladost in srečo.

Hrast, da tudi on v jeseni pozni klone.
Želod in v barvah listje mu odpada,
ga veter nosi, daleč od njegove zone,
njemu bati ni se, ne noči, in ne propada.

Urban, le naredi mali križ leseni,
če kdo te prosil bo, naredi dva,
glej, eden z njim bo odpotoval,
eden čakal bode drugega.

Tu sled naša se zgubi, zabriše,
prav po tihoma greš spet domov.
Le kdo, kdo bo žaloval za nami,
ko sled naša vodi, do grobov.

Tudi zemlja je sestavni del življenja,
ko pride čas, te vanjo položijo,
morda na grobu ti nekdo besedo reče,
ne nasvidenje, čeprav težko, a reče le
ADIJO.

Ribnica septembra 2009

Jekler Matevž